Hùng Ca Sử Việt Và Freedom Is Not Free!

Phúc Nguyễn Tôi có nhận được email của một người bạn với link lên youtube để xem một số bài hát Hùng Ca Sử Việt. Tôi không rõ nguồn gốc từ đâu ra và cũng không chuyển tiếp cho ai sau đó. Tôi đã coi và rơi nước mắt về bài hát cuối cùng của tập Hùng Ca Sử Việt này. Bài Quốc Ca của Việt Nam Cộng Hòa. Bài hát và lời ca chưa đủ để giọt nước mắt của tôi trào ra khỏi bờ mi: "Này công dân ơi, đứng lên đáp lời sông núi…" Nhưng nó đã bắt đầu làm nhịp tim của tôi đập mạnh lên và làm hơi thở của tôi ngắn lại và quên thở. Vì những kỷ niệm của đất nước, của Saigon, của năm tháng thời trai trẻ, của trường xưa tuổi học trò ào ạt trở về trong nỗi nhớ không tên. Vào một đêm không ngủ của thập niên 60, tôi không nhớ rõ năm nào, bắt đầu trước 12 giờ nửa khuya tại sân trường Văn Khoa ở đường Gia Long, có một cuộc tuần hành đi bộ trong đêm khởi đầu từ đó. Một cuộc tuần hành đi bộ trong đêm để tưởng nhớ ngày chia đôi đất nước, tôi đã đem cả trái tim và bầu nhiệt huyết yêu quê hương cùng tất cả các bạn trai gái trẻ khác cùng nhau cất bước đi khắp phố đêm với cờ vàng và biểu ngữ. Tiếng nói và tiếng hô Việt Nam tự do và đả đảo Cộng Sản đã vang lên sôi động ở mỗi khu phố đi qua. Không có súng ống, quân phục hay dùi cui chung quanh và cũng không vội vã, ồn ào hay hỗn loạn trong bước đi. Không có ai đứng đầu và cũng không ai ở cuối. Tất cả chỉ là một đoàn người mà mọi người đều như nhau. Như một sự tự nhiên, một điều hiểu ngầm và chung một nhịp tim, chúng tôi cất bước thong thả theo nhau trên khắp con đường mà tôi không biết sẽ qua những nơi nào trong đêm nhưng tôi biết bên cạnh tôi, trước và sau tôi, quanh tôi có nhiều bạn bè không quen như tôi, chung một tuổi trẻ trai cũng như gái đang sánh vai bước đi yên lặng và đang cùng chia nhau một nỗi suy tư chung. Khi 2 kim đồng hồ vừa nhập lại với nhau ở con số 12, tại ngã tư Yên Đổ và Trương Minh Giảng, thời gian chợt dừng lại và nửa đêm đã giữ tất cả bước chân của đoàn người trai gái trẻ lại tại một nơi không còn ai chung quanh, không có một sự sống và tiếng động nào quanh đây ngoại trừ ánh đèn vàng bên đường buồn bã một mình buông xuống với những cánh cửa im lặng đóng lại từ bao giờ. Bài hát và lời ca này chưa đủ để giọt nước mắt của tôi trào ra khỏi bờ mi: "Này công dân ơi, đứng lên đáp lời sông núi…" Tiếng hát này đã trở về ào ạt trong tim tôi, kỷ niệm đã đổ xô dồn dập về ký ức vì chính vào lúc thời gian dừng lại này, tôi và tất cả tuổi trẻ của đất nước đã cất cao lời hát tự hào từ trong tim: "Này công dân ơi, đứng lên đáp lời sông núi…" Chúng tôi hát say sưa và hát nồng nàn tưởng như mình vừa tìm thấy một buổi sáng ngào ngạt của một ngày mới vừa ló lên ở cuối chân trời phương Đông. Rồi thấy hân hoan cho bình minh hy vọng nhưng cũng nhớ đến nỗi khổ đau từ chiến tranh vẫn còn ẩn hiện khắp mọi nơi trên đất nước mỗi khi hoàng hôn đêm tối trở về. Từ một cánh cửa sổ trên lầu của căn nhà không tên bên đường, tiếng hát nửa đêm đã làm bật mở một khung cửa gỗ, có dáng một người đàn ông tóc bù đang cố gắng vươn đầu ra xem. Tiếng hát vẫn tiếp tục cao ngất. Chúng tôi vẫn say sưa ngợi ca lòng yêu nước sau khi "… đứng lên đáp lời sông núi…" Bóng người đàn ông biến mất bên khung cửa nhưng cánh cửa vẫn còn mở yên. Tôi tưởng nó sẽ được đóng lại theo chân người đàn ông ấy. Bỗng nhiên, cánh cửa sổ còn lại được mở tung ra, dáng người đàn ông đã trở lại bất ngờ. Hai tay ông đang đưa ra ngoài khung cửa một khúc cây và chỉ trong một chớp mắt, ngọn cờ vàng và ba sọc đỏ đã vươn ra phất phới trong đêm bên khung cửa. Không một lời nói và không một hành động ngoài cánh tay phất ngọn cờ vàng trên một căn gác không tên vào nửa đêm khi tiếng hát bài quốc ca vẫn còn vang dội một góc phố. Tiếng hát nửa đêm đã làm tung bay ngọn cờ vàng. Thật ngạc nhiên, bất ngờ và thật cảm động. Tôi xin ghi ơn người đàn ông không tên của nửa đêm này đã cho tôi hiểu nghĩa được lời ca tôi hát. Bài hát và lời ca này chưa đủ để giọt nước mắt của tôi trào ra khỏi bờ mi: "Này công dân ơi, đứng lên đáp lời sông núi…" Bây giờ, ở đây, ngay trong khi bài hát quốc ca chưa chấm dứt, nước mắt tôi đã thực sự rơi ra từ khóe mắt. Tôi đang thực sự khóc cho quê hương, cho một thời vào lúc nửa đêm cách đây gần 50 năm, đã một lần hát vang lời hát này từ trong tim cùng bạn bè, với tuổi trẻ và cho quê hương. Quê hương của tôi không có gì nhiều và chẳng có gì lớn. Nó là những kỷ niệm vụn vặt, từng đoạn và một thời nhưng tiếp nối nhau theo thời gian. Chính những kỷ niệm vụn vặt, từng đoạn và một thời này, chính đêm không ngủ này đã để nước mắt tôi tuôn ra khi kỷ niệm trở về. Ghép chúng lại với nhau theo thời gian và quay lại nhìn, tôi đã thấy được bạn bè, láng giềng, hàng xóm, phố phường và gia đình, nơi đời mình đã đi qua và những người khác đã đi qua